

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI T'É BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

Cartes a un obrer

Lo que mos digué
N'Asieri Unzué

Amic Obrer:

Continuen les converses sobre qüestions socials. I continuen en aquell salónet petit, incapaç de contenir la gent que hi va i molt manco la que hi hauria d'anar. Tot per culpa de l'Ajuntament que cregué qu'aquestes converses eren perilloses per donar-se a la Casa Gran.

Perque coses com les que va dir N'Unzué, com les que havien dites abans els altres conferenciants, no sols no son un perill, sino que mereixen almanco fins ara, l'ajuda mes sincera de tot-hom. I així, la amatenta Societat que les dona local, en sortirà molt honorada.

No hi hauria medi, qu'el nostre Sr. Batle, agraint com se mereix la Societat.... autorisàs, i suplicàs que les que queden a fer, se puguen donar a ca la Ciutat?

Es modest el nostre prec... pero així mateix just.

I perdona amic Obrer. No te faré un resum de lo que digué aquell senyor. Sols te diré que, després d'haver-lo sentit, l'esperit setrobà mes tranquil i esperansat. I mes animat pel treball noble i confiat en que mos movem. Tota la seva oració, que fou un analisi dels temps passats i del present, mos mostra la norma absoluta a que en definitiva s'enmol·la la humanitat. I sobre tot, la bella imatge de que al devallar al vall, no significa un retrocés, sino un aplegament de forces per una nova i mes alta ascensió, mostrant-nos clarament l'estat actual.

No desmais, amic. No creguem que el sol de la justícia s'es apagat perque estam a dins la fosca. Sortirà de nou i serà mes resplandent i mes bell.

I serà més per tots.

Fins a un altra. Una estreta de mans.

EL SEMBRADOR

La qüestió del dret foral

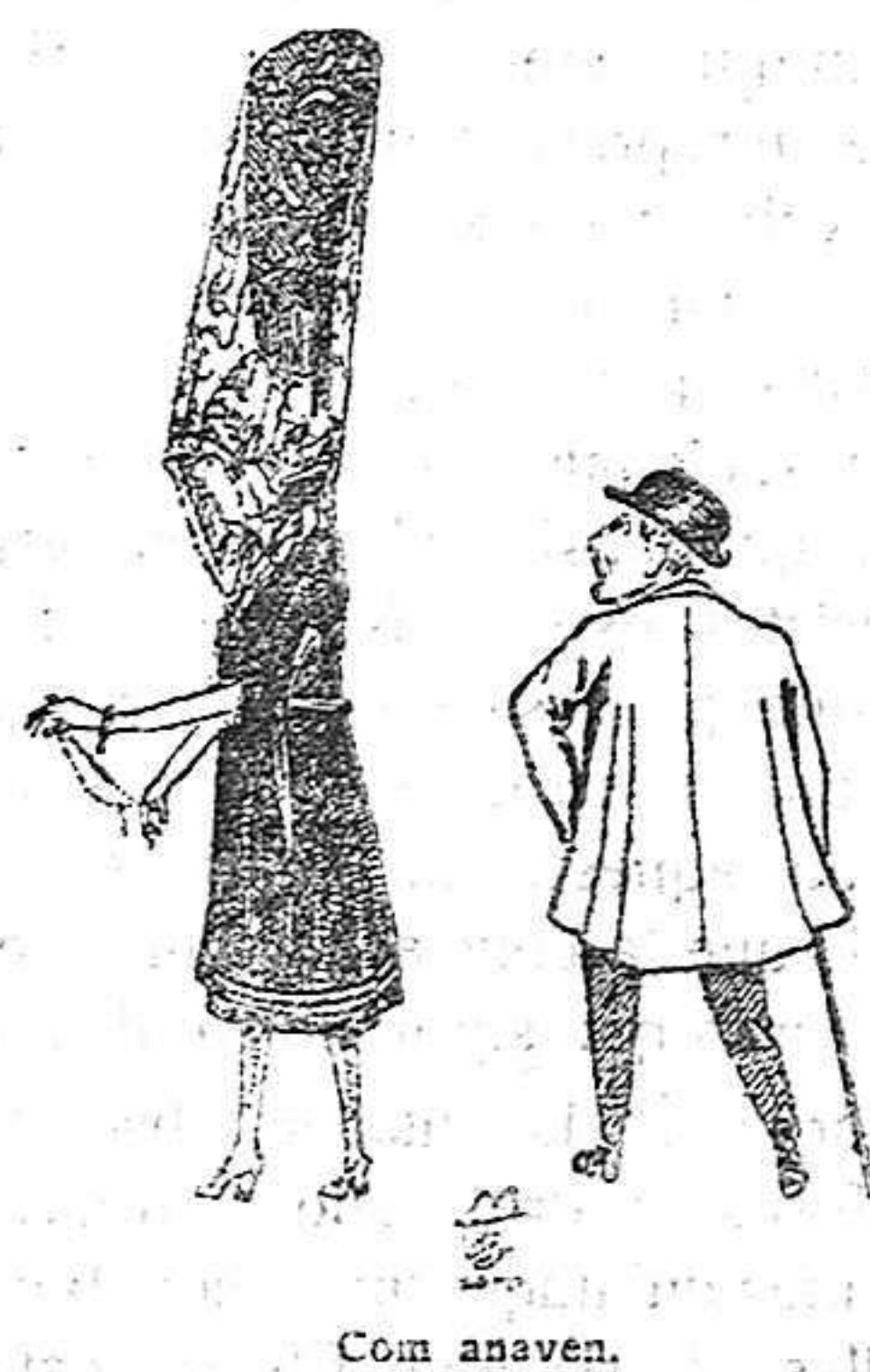
Dues èpoques se marquen en la codificació espanyola. Una, la primera, en la que prevalia l'idea de fer un sol Còdic civil per a tota la Monarquia, desconeguent i menyspreant els drets forals. L'altra, en la qual va néixer el vigent Còdic civil, se caracterisa per la tendència d'armonisar els parers en contrats.

SETMANA SANTA CHIE⁽¹⁾

Aquest any les polles *bien*,
a dins la Seimaga Santa,
adquiriren una manta
qu'era més llarga que un tren,
i amb tota magestat
nostros temples visitaren
i unes pintes passetjaren
de tres pisos i terrat.

Antes, les nostres polletes
en venir los dies sants,
si be *anaven* elegants
no *anaven* de tals pintetes;

pero s'ha de presumí
que aquella que passi pler,
per allò de «mirau-me»,
de dur un cobri-cel així,
o bé pateix des bolet,
i Deu l'haja perdonada,
o té la cara ruada
i es més lletja qu'un rollet.

La verdadera hermosura
no necesita *timons*
¡seriedad i compostura
son per les joves grans dons!

PAU DES PLÀ.

NOTA DEL GLOSADOR: Aquesta caricatura havia de sortir a temps oportú; però el dia de Pasco l'extraviarem dins una panada i no tornà a sortir a llum fins el dilluns de l'Angel horabaxando. Va esser una desgràcia com qualsevol altra, qu'els nostros lectors mos perdonaran facilment si tenen en compte que un dia es un dia, i Pasco només ve un pic en l'any i encara de correguda.

El Còdic es fill d'una transacció. Els seus redactors convengueren en que s'implantaria, respectant però *el règimen jurídico escrito o consuetudinario* que retgia a les hores en les regions qui tenien dret propi.

Així es va anar fent, fins que l'any 1893 hi va haver qui li convengué que s'aplicàs un dret diferent del qu'estava en vigor; i cercant, cercant, trobà una llei de l'any 1835, que no feia referencia per res a les relacions entre les diverses legislacions que vivien a Espanya, i demanà que la seva qüestió es resolgués conforme an el Còdic civil, i no d'acord amb el dret de la terra, tota vegada que el Còdic, just se comprometé a respectar el règim juridic foral en vigor, i lo que fins allavors s'havia cregut que hi estava hi havia estat en la pràctica, no devia estar-hi, per mor de la llei olvidada de l'any 1835. La tradició inmemorial, els testimonis seculars, les fonts

febaents (sentencies, escrits de jurisconsults) res pogué convèncer el Tribunal Suprem. Fins allavors poria haver-se viscut un règim determinat, però devia d'haver-se viscut el de la llei de l'any 35, modificat a les hores per el Còdic.

No s'olvidi que primerament, el Suprem aplicà el Còdic solament en els punts compresos en la ley citada (qu'es diu de «Mostrencos») per esser el Còdic successor d'aquella; però després en el paroxisme de la foralofobia, ha dit que el Còdic deu regir en tota la materia de successió intestada, perque modificada en uns punts, deu considerar-se modificada en tots els altres, en virtut de la tendencia que proclama necessaria la uniformitat del dret.

Compreneu l'engany? Vos i jo celebrem un pacte, i convenim que vos cada any seguireu prestant-me un servici en la forma i

cantitat en que ho veniu fent desde que sou nat; vé però que a mi me convé una altra cosa, i dic: «es cert que pactarem això; però, com qu'abans del contracte vos devieu prestar-me aquest servei d'altra manera, en un punt, jo no tenc perquè ajustar-me an el pacte.»

Ara bé, qui crega qu'el dret vé de dalt, que l'autoritat mana i deu manar conforme an el seu criteri, sense pensar en l'aprovació dels *subdits*, qui encara visca en aquesta època de l'història; aquest deu aprovar el raonament del Suprem. Es cert:—deu haver de dir,—l'any 35 es va dictar una llei que devia d'esser acatada, *dura lex, sed lex*. No pot respectar-se cap estat de coses que tenci un origen contrari a lo legislatiu.

Però, tothom qui sostenga que l'autoritat no es més que un representant d'els associats, que no té més valor ni força que la qu'aquests li han volguda donar, força que li poden llevar sempre que vulguen, perquè no han enajenat ni porien, racionalment, enajenar la seva soberania; qui pensi, amb una ja llarga tradició de juristes espanyols, que les lleis no son més que proposicions de forma de conducta que uns encarregats especials per el poble, fan an aquest; qui senti i cregui que lo just, o lo que la consciència d'un poble troba just, (per més que sigui molt difícil dir si ho es en el orde de la Justícia absoluta) allò es lo conforme a dret, allò deu haver d'imperar per mes qu'ataqui unes lleis fabricades d'espatlles a la realitat. Els qui estan en aquest cas, no podran contenir la seua indignació davant les sentències supremes.

Abans de la publicació del Còdic, Catalunya, Mallorca, Aragó, etc., vivian el seu dret, que contava amb l'aquiescència del poble.—L'any 1888 i 89 transigiren amb el Còdic, perquè aquest respectava—així ho entenen tots el redactors,—les modalitats jurídiques propies de cada regió. Ara amb una argucia d'homo que no coneix mes que lleis, s'han atacat i fins menyspreuat aquestes.

S'acaramullen els agravis, s'enfondeixen amb voluptuosa complacència els abismes qui separen el pobles peninsulars—hem de tenir en compte que el dret mallorquí, el català, etc., *sols* afecten als mallorquins, catalans, etc., no els demés espanyols—i s'oblida que es grossa imprudència atiar el focu dels odis.

PAULUS.

CRIDA

Altra vegada, amb l'alegria de la primavera, tornam sentir la necessitat de trobar-mos tots junts i de estrenyer-mos les mans tots els qui, redactors o lectors, tenim L'IGNORANCIA com a centre.

El primer diumenge de Maig s'acosta. I el primer diumenge de Maig es la festa de L'IGNORANCIA.

Els nostros puigs mos conviden a anar, deixant la mesquinesa de la vida dels pobles, a espaiar la vista i el cor.

D'aquest bell Rosari que hauriem de passar moltes vegades, i cada vegada amb més

número i amb més cordialitat, som a la segona estació. I la sort ha fet que la segona estació fos el *Castell d'Alaró*.

Allà si Deu ho vol, en pelegrinatge d'alegria i de pau, anirem tots els amics Ignorants.

Els qui l'estimam de bon de veres no hi faltaran.

El primer diumenge de Maig (dia 2) es la nostra festa.

Que'ls que hi forem l'any passat, mos hi trobem i cada ú vagi acompanyat d'altres, novells, però estimadors de les nostres coses.

Alsem els cors... i preparem-mos a disfrutar de la bellesa d'un dia a passar al mig de la nostra esplèndida Mallorca, voltats de les dolces i confortadores tradicions, i de fonda i vera amistat.

EL SEMBRADOR.

«LA VEGA»

Salvadora, no saltau!
Deixau l'aimador en pau!
Avui la bauxa'ns convida;
saltem forsa! fora mida...

Voltau, Pepeta: un! dos! tres!
Juli! dau-n'hi! voltau mes!
Cada juli a la carrera
es un any que torna arrera...

Ai, les galtes, com tremolen..
Ai, els polvos com s'en volen..
Ara sí que sou garrides!
Voltau forsa! saltem vides!

Veniu, Marieta! donau-me la ma;
mirau allà enfora; mirau com s'en va
el sol a la posta i ses trenes dorades
extén vaporoses... sobtils... irisades...

Mirau allà enfora, garrida, mirau..
El cel i la terra, la mar, tot es blau!
Fins la serra llunya, fins la costa brava
de mullar-se'n l'aigua s'estornada blava!

Tota la natura, vestida de festa
pareix mes hermosa, pareix mes xalesta:
la vida'ns convida... visquem-la, beutat!
L'aura i tot du flaire de felicitat...

Deixem la natura, ma bella encisera;
mirau-me de cara: vostra cabellera
alloure a l'espatlla, ses trenes dorades,
exten, vaporoses... sobtils... onejades...

Dins vostres pupil·les, de blavor intensa
sembla reflectir-s'hi la natura immensa..
Fins la meua vista, mirant vostre rostre,
s'es tornada blava... blava, com la vostra!

No salteu mes, Jeroniet!
Deixau la corda, Joaneta!
La natura s'es dormida..
s'es esfumada la vida!
Allà lluny s'ha mort el sol;
cantem un himne de dol,
i mentres tant, fassem via,
que la nit segueix el dia.

Cantau, cantem tots a chor
que cantant s'explaya'l cor..
Salvadora, no cantau?
...Com se coneix qu'estimau!

M. LOPEZ LLULL
S. A. M.

Bellver, 11-4-20.

Contestacions a l'enquesta

M'adheresc de tot cor a l'idea de fundar una societat a on cabessin les aspiracions dels que treballen per Mallorca. Es una idea digna de L'IGNORANCIA. La formació d'una societat d'aquesta casta fa molta estona feia falta; es necessaria una societat que treballi pel bé de Mallorca en general, pel bé moral i material de la nostra estimada terra! Tot per Mallorca! Aquest deu esser el lema de la nova societat.

Conformes amb «El Sembrador» que La Casa de L'IGNORANCIA, ha de constituir-se mes prest avui que dema.

RUPIT

17-Abril-1920.

L'IGNORANCIA que tan amorosament treballa pel bé de la terra, fa una enquesta per la constitució d'una societat. Mot bé! Beníssim! Jo vull dir-hi la meua! Vet-aquí unes de les finalitats que podria perseguir.

Fer Pàtria, que Pàtria vol dir enaltir i defensar la llengua, com ànima que's del nostre poble; conrar, enlairar la poesia, art, folk-lore, escultura, música, dret foral... i tota la complexitat de manifestacions que d'això brolla i en pervé.

Fer homos forts, organitzar excursions que sien saludables al cos i a l'esperit. Visitar tot lo digne d'esser conegut, i que cada excursió tenguí una finalitat cultural, social.

Obrerisme. Dignificar, ensenyar, per tant, crear escoles, a on els obrers puguin aprendre els coneixements indispensables, útils i pràctics, cadascú dins la seva especialitat. Son distints els elements que s'oferirien, generosament, per aquesta noble tasca.

Resumint: s'ha d'anar a fer homos conscients, dignes, patriotes, artistes.

Donau-li amples horitzonts an aquesta societat que la podriem anomenar *Ca nostra* perquè hi pugui cabre tot-hom.

Que l'energia que's desplegarà dins ella, sia el concert harmònic de l'idealitat que nos sustenta i que nos dona sempre nova vida.

RAMÓN FONTCUBERTA

Com veuen els nostros lectors, no podia esser més afalagadora i franca l'acollida que ha tenguut—i va tenguent—l'enquesta.

Hem pensat que les veus amigues que d'ací i d'allà s'alcen, unes donant estímuls, altres projectes i finalitats, sien totes armonisades... no dirieu a on?... Idò en el *Castell d'Alaró*. Allà dalt, damunt els turons altíssims, nos reunirem tots els amics que puguin venir, i que per cert ja tenim noticia de que n'hi aniran de diversos pobles, essent ja nombrosos els inscrits de Ciutat.

El primer diumenge de maig, dia 2, tots en forta abraçada, donarem per finida l'enquesta, planetjant les dificultats que poguessin sortir per poder-se inscriure.

Als suscriptors

Pregun que els qui no rebim L'IGNORANCIA amb puntualitat o deixin de rebre-la, sien servits de dirigir les queixes a l'Administració per posar-hi remei.

IPOBRE PRINCESETA!

Què passa a la princeseta,
que ja no riu com abans,
ni ja com abans contenta
la senten cantussetjar...?

Què té que de res s'alegra
ni de res casí fa cas
l'aristocràtica jove...?

Com pot haver mudat tant...?

Què passa a la princeseta,
la dels llavis de coral,
la d'aquells ulls que fascinen
i la dels cabells daurats,
que tan apenada i trista
i tan freqüentement va,
com no solia, a l'església...?

Què, Sant Deu, li deu passar...?

La finestra on tantes hores
dedica amb lo seu galan
regalada la princesa,
prompte mos treura del pas,
sabent que s troba tancada
des de no molt de temps fa,
per el capritxo més tonto
d'aquests dos enamorats.

MIQUEL CARBONELL

LLOANÇA

!Quins bells horitzons s'oviren dins les
llunyanies ideals, quan hom somia i «el pen-
sament vola cap on el mena l'il·lusió...»!

Mes... quan el somni es d'amor—que sem-
pre es neguit d'una possible dolor—l'anima
viatjera es sent sorpresa de tan en tan, car a
prop de l'augusta serralada veu que no hi
manquen mai les avencs.

!Mallorquins! Vosaltres que «...aimeu la
terra—com cap cosa d'aquest món» ¿no l'heu
sentida la temença de que's perdés aquest
ric joyell del Mediterrani?

Jo sé ben cert que, quan penseu en la fi
del món, la fermesa del vostre amor envers
la Roqueta estimada, vos fa comprendre mes
que mai l'infinita misericòrdia de Deu, i lla-
vors creieu que un cop arribada l'hora darre-
ra en que tot s'enfosqueixi, l'illa daurada no
s'apagarà....

No tingueu por els qui voldrieu l'eternitat
d'aquest bocí de Cel baixat a la terra. Encara
que Mallorca s'enfoncés dins la mar blava
com la vella Atlàntida dels gegantins, Ma-
llorca suraria damunt les ones; car si les for-
ces de la Natura la condemnessin a mort, en
Bernareggi, amb el seu art meravellós, la fa-
rà viure eternament.

AU QUI MAI S'ATURA

Ciutat—Abril—1920.

ATILA

(Traducló)

—Guau! guau... guau!

Diu un cà.

—Monadeta, preciós, ninoi de sucre!

Ara lladra la seua senyora.

—Atila.

—Guau!

—Vine aquí.

—Guau!

—Ala; fe via!

Atila, obedient, s'en puja sobre la falda
de la seua senyora, qui s'entrega al més dolç
dels col·loquis, besant el nas xato i els ulls
llagrimosos de n'Atila. Grupo encantador!

Pinita Funi es una fadrineta de temps im-
memorial. Du més de vint anys de servici
com orfana, i en tenia vinticinquant una tia
qui l'havia criada, passà a millor vida. Es un
esser débil, criatura abandonada, qui al pa-
reixer no s'es casada per compartir sa exis-
tència amb el cussoi, son adorat torment.

Atila es un canet menut, grassó, egoísta,
renouer, de costums aristocràtiques, poc hi-
gèniques, i de mal caràcter. Si fos homo, i
per conseqüència, retgidor, votaria sempre
amb els qui diuen no.

Pinita el renta cada dia, el pentina, el ba-
nya amb aigua de Colonia, i encara que l'es-
puc, sempre en du moltes... i dolentes. Men-
ja a la taula amb ella, berena de xocolate
amb llet i madritxos, dina de cuixot i carn
bollida, i sopetes de llet al vespre. Dorm a
un llit de pells, su ran del llit de la seva
enamorada madoneta.

Atila sent per ella una verdadera predilec-
ció. Si ella camina, ell li va darrera o al cos-
tat; si Pinita seu, ell s'acomoda, estira els
bracets, alça el cap i la contempla; si Pinita
riu, ell lladra, salta i li rapinya el vestit; si
plora, Atila fa uns grinyols extranyos, plors
irracionals; i quant la Pinita fa la sesta, ell li
renta la cara amb dolces llepadetes. Son
venturosos! Llor vida està consagrada l'una
a l'altra.

Més, en aquest món no hi ha alegria aca-
bada i completa. Un vespre sense voler, la
criada deixà uberta la porta del carrer, i Atila
va sortir i va fer de calavera. Trobà un
munt de fems, i menjà coses a les que no es-
tava acostumat el seu estómac, i li feren mal,
i va tenir un gran còlic. Pensau ara i consi-
derau la Pinita quin disgust de mort tendria.

—Desventurat! Què has fet? Victima de la
innocència i bona fe, vas a morir, i jo pobre-
ta de mi! també me moriré...

No pogué seguir, aufegada de plors. Aga-
fa el cuset, i ja es partida cap a la potecaria
de més aprop. Toca un pic... dos pics... i no
obrin... i mentres tant la prenda estimada es-
tà a l'agonia... Tot per l'estremosa amor de
la Pinita. Tan veciat com el tenia...

Atila es va morir víctima de la seva pri-
mera aventura. Pinita el va soterrar dins un
test en el seu balcó, i va passar uns quants
dies sense conort, trista, melangiosa, vis-
quent només que del recort del seu canet...
de la seua amor.

Però, jo, que son les coses de la vida...
les coses de les dones qui prefereixen els
animals a les persones! Al cap d'un mes de
mort Atila, la Pinita duia als braços un al-
tre cuset, li feia les mateixes carícies, i per
mes burla i afronta, li deia també Atila.

RUPIT.

CANSONS

No tremoleu estimat
si't diven qu'els veis no't volen,
que ja bast jo tota sola
per dar-vos el plet guanyat.

M'aflixaria d'esser
senyor de tota ciutat,
tans sols per a veurer-me,
garrida, al vostre costat.

Sabs qu'estic d'enamorada,
estimat, i no heu coneix,
la teva amor m'es entrada
fins a l'arrel dels cabells.

Quant jo sent cridar, cridar,
cadascu la mare seva!
Jo no puc cridar la meva
perque ja no'm respondrà.

Les fadrines han promés
totes an el Bon Jesús
que no festetjaran pus...
emperò, no heu han atès.

Quant jo sent aquesta veu
que canta i catiu me té!
Jo som vostre, lo meu bé,
seré ditxós si'm voleu.

Si heus casau esperaré
que tengueu els infants grans,
sols que lo meu cor alcans
branques d'aqueix clavaller.

Jo no sé que dar-te mes
que dar-te la meva vida;
si la vols, teva es, garrida
per tu la tenc, i no mes.

L'ESPIGOLERA

MALALTA D'AMOR

Les melodies populars de que tan rica n'era
Mallorca, van perdent-se de dia en dia. Mort
N'Antoni Noguera al que semblava estar en-
comenada la tasca de recollir-la i perpetuar-
les, sols adesiara apareix algún espigolador
mostrant-nos algún bell fruit de ses recerca-
des, i es amb gran satisfacció que veim apa-
reixer nous musics que treballen perque no's
perdin de tot les joies musicals mallorquines.

N'Antoni Pol, conegut pels nostros lectors
amb el pseudonim, «Un conrador» tal volta el
més fervent enamorat de les coses nostres,
completa la seva obra folklòrica amb la pu-
blicació de melodies mallorquines, i després
de les belles Tonades de sa Tafona i del se-
gar, nos dona ara l'exquisida cançó «Malalta
d'Amor» plena d'aquella melangia graciosa
que sol abundar en tota la música mallor-
quina.

Ben escullida i ben transcrita, la delicada armonització deixa respetuosament que la melodia brilli amb tota suauresa. Es un nou acert del nostre bon amic al qui donam la més coral enhorabona desitjant no sia la darrera.

POESIA

Pasa negra nuvolada
dins la foscor de la nit;
per la mar avolotada
va la nau seguit seguit;

Va tot cercant la ribera;
té son màstil destroçat;
a proa un llum reverbera;
hi rema un vell fatigat.

Rema rema a la ventura
i rema rema a la sort;
doncs l'esperança futura
dins son cor vessa'l conhort.

De l'arenosa ribera
la nau quant més va, se pert,
i el patró se desespera
com perdut dins un desert,

i de Deu blasfema i crida,
aquell cor desventurat;
sent que perilla sa vida,
i no s'allunya del pecat.

Mes vé la darrera onada,
i del cor ensuperbit
brolla una oració olvidada....
i prega, prega rendit.

B.

Esquits i espíres

Al camp D. Nuño voy—donde probaros espero—que si vos sois caballero—caballero también soy.

I ara! Què es tornat boig aquest? veig que me diràn molts d'ignorants.

No, amics; podeu estar tranquils. Per ara tots els ignorants, petits i grossos, mos trobam bé de cap, encara que passen unes coses pel món... i sino ho creis lletgiu.

El Sr. Luca de Tena, senador i director de l'ABC, que segurament tots coneixeu per un dels diaris més sensats i feels cumplidors de les lleis que a Espanya mos governen, l'altre dia va esser ofès per un diputat socialista.

Com a *buenos caballeros*, entesos en lleis d'honor, ja varen tenir *desafío* armat, lo cual a noltros mos interessa poc ferm.

Lo més gros de tot, i lo que volem fer notar, es que segons el còdic penal a Espanya no es permès el *desafío*, i a l'hora d'ara que sapiguem, encara no son estats castigats els qui trapitjen i violen les lleis fent-ne befa; i per més escarni, el mateix diari ABC publica, amb lletres ben grosses, tot l'història de tan important *asunto*. Ja ho crec si ho

es important! Dos pares de la patria que es volien matar.

Aquestes *Notas de la Alcaldía* que publica la premsa diària, aximateix son un poquet cursis. Noltros no volem creure que sien del Sr. Batle.

El dia menys pensat, aquests *chicos de la premsa* mos donaràn un parte diari del estat de salut del Sr. *Alcalde* i la seva família, tal com fan a la *Gaceta de Madrid* amb la família real. O també mos faràn avinent si el Sr. Batle ha hagut de renyar la seva criada per festetjar massa temps o perque li ha tret l'arros cremat.

Ja ho vall!

I encara no deuen creure arribada l'hora de tornar a establir el servei complet de comunicacions amb la península?

A les conferències sobre qüestions socials organitzades per la Junta local de reformes socials, l'altre dia un senyor conferenciant va dir que era tan regionalista com el que més.

Bé, i que té que veure una cosa amb l'altre? Però parlava en foraster perque l'entengués tothom.

Una pregunta mos ocorre:

En quina llengua parlaria aquest senyor si s'hagués de dirigir als trenta cinc mil analfabets que hi ha Palma? O no parlava per aquets? Segurament que no, ja que la majoria deuen esser pobres.

Els aficionats a la música estàn d'enhonabona. Cada setmana en el Circulo Mallorquí hi ha audicions. Però... hi ha un estol de *polls bien* qui s'estimen més dedicar-se al *flirt*.

Lo millor seria, per fer content a tothom, si els dimars les dediquen a fer música, que els dimecres sien per això... per *flirtejar*, si així es pot dir. Eh?

Es queixen alguns subscriptors del pobles, perque pareix que no més mos ocupam de Ciutat. Ells qu'enviïn coses, i veureu si també les direm.

Una altra vegada ja demanavem que mos aidassen de per tota Mallorca.

Berbes

El jutge diu a un delinqüent:

—Es ver que vostè l'altre vespre va robar aquest cubert de plata?

—Si senyor, pero ha de donar la culpa an el meu metje.

—Perque?

—Perque me te molt recomanat que mai m'en vaja a jeure sense prendre qualque coseta.

L'esgotzi i un oficial de l'escribania d'un jutjat fan un petit embargo.

—Escriga:— diu l'esgotzi —Lues botelles d'aigua de Ribes, segons diu es lleterero.

L'oficial despres de destapar les botelles:

—Aixo es anisat—

—Ido si es axí.... escriga: Dues botelles buides.

TRENCA-CLOSQUES

CONCURS PERE VENTAFOC

Un volum de poesies

Constarà de dues parts:

1.ª SEMBLANCA

En que s'assembla un billet de 50 pessetes ab un urbano?

2.ª LOGOGRIFIC NUMÉRIC

1 2 3 4 5 6 — Nom d'homo.

1 2 3 3 4 — Eina de fuster.

1 4 3 4 — Nom de dona.

1 2 3 — Verb.

1 6 — Afirmació.

1 — Consonant.

PERE VENTAFOC.

GEROGLIFIC

K55A00

TRES BOIS.

AMBIDEXTRE

1 2 3 4 — Adverbi.

4 3 2 1 — Deposit de vi.

ENDEVINAIA

Quina diferencia hi ha, entre un elefant i un esparec?

PERE VENTAFOC.

Fins dijous si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

A la tarjeta: Al abril cada gota en val mil

A la xarada: Palamós.

A la fuita de vocals:

Madona vos sou madona

madona, madona sou;

madona es llevat ja's tou,

ja podeu pastar madona.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Un pagés des Pla. — Com veis, ja tenc lo vostro. Malavetjau enviar-ne sovint. Milers de mercès.

Porqueret de la Peillica. — He rebut lo vostro. Molt satisfet de que'ls pursos tirin bé.

JOANET DE SA GERRA.

De l'excursió

Feim avinent que ja son molts els qui s'han inscrits. Fins dia 29 d'aquest més hi haurà temps de inscriure-se a la nostra administració. Cadascú durà pa a sarró: hi haurà arroç per qui en voldrà i'l pagarà.

Tip. de Sebastia Pizá